

ČEZ DVA MESECA SO ZAČELE ČAROVNIKU MOČI PEŠATI, IN KOMAJ JE ŽE HODIL. SAMO ŠE MALO JE IGRAL. ROKA MU JE OTEKLA IN NOGE SO GA MOČNO BOLELE.

NARAVA JE POSTALA ŽALOSTNA. HOTELA JE ŠE ZMERAJ POSLUŠATI ČAROVNIKOVE PESMI, HOTELA JE CVETETI — TODA ČAROVNIK NI MOGEL VEČ!

NAJPREJ SE JE SKRILLO SONCE ZA TEMNE OBLAKE, KI SO PLAKALI DEŽEVNE KAPLJICE. LJUDJE SO POSPRAVILI ŽITO, KROMPIR IN REPO, ZORALI NJIVE IN ZALEZLI V TOPLE DOMOVE.

»TALE JESEN PRINAŠA SAME BOLEZNI,« SO TOŽILI LJUDJE. »ZAKAJ NI VEČNO POLETJE!?«

ČAROVNIK SE JE KOMAJ PRIPLAZIL K SVOJI JAMI. »DA, DA, VEM, DA BI VI HOTELI VEČNO POLETJE, TODA KAJ MISLITE, DA MOREM JAZ VEČNO IGRATI!?«

ODKLENIL JE SVOJO JAMO, POLOŽIL LAJNO V KOT IN SE ZAČEL ZDRAVITI. NOGE SI JE MAZAL S FRANCOSKIM ŽGANJEM, NA TREBUH IN HRBET SI JE DAJAL VROČE HRENOVE OBKLADKE, IN ROKO MU JE MASIRAL VELIK NETOPIR. NAPOSLED JE DOBIL SE NAHOD. NIČ MU NISTA POMAGALA LIPOV ČAJ IN DEBELA PERNICA.

»VSE ZAMAN! Z IGRANJEM JE KONEC! MORAM SE NASPATI! KO SE PREBUDIM, BOM SPOČIT IN SPET JO MAHNEM Z LAJNO PO SVETU!«

LEDEL JE, SI POTEGNIL PERNICO KAR ČEZ NOS IN ZASPAL. SPAL JE, SPAL IN GLASNO SMRČAL.

PO SVETU SO BRILI MRZLI VETROVI, VSE JE POKRIL SNEG. S STREH SO VISELE LEDENE SVEČE, REKE IN JEZERA SO ZAMRZNILA.

»KO BI BILA ŽE SPET POMLAD!« SO GOVORILI LJUDJE IN DIHALI V ZMRZLE DLANI.

V počitnicah bo čas za to!

Iz krompirja, storžev, krpic in vžigalic dá se narediti tale zbor živalic n možic povrh, ki stopa strumno, pametno molči in zre pogumno.

